

REQUIEM

VZOSTUP A PÁD
VLÁDCU TEMNOTY

Roman KMEŘ

REQUIER

Vzostup a pád vládcu temnoty

Roman KMEŤ

© Copyright: Roman Kmeť

© Cover Photo: Martin Laškody, Marián Hornák

ISBN: 978-80-570-3982-2

*Ďakujem pani učiteľke Štangovej za pomoc s gramatikou,
pani Marianne Važanovej za rady v oblasti marketingu
a pomocnú ruku pri výrobe kampane a takisto patrí veľká vďaka
celému blízkeho okoliu za podporu pri písaní knihy.*

Obsah

I. časť

Prológ	11
1. kapitola: Dedičstvo	15
2. kapitola: Skúška	18
3. kapitola: Liečiteľ	24
4. kapitola: Kniha	29
5. kapitola: Vyhnanec	37
6. kapitola: Nový domov	41
7. kapitola: Dýka	44
8. kapitola: Vládca živlov	50
9. kapitola: Rituál	57
10. kapitola: Sultán	62
11. kapitola: Mraky nad Anodejom	69
12. kapitola: Posledné dni Anodeju	74
13. kapitola: Abraxin	80

II. časť

1. kapitola: Továriš	91
2. kapitola: Hranice	96
3. kapitola: Veža	100
4. kapitola: Talent a prax	106
5. kapitola: Náboženstvo	111
6. kapitola: Učeň	116
7. kapitola: Rod	121
8. kapitola: Mágia	127
9. kapitola: Skúška smrti	134
10. kapitola: Armanak	139
11. kapitola: Purpurová armáda	148
12. kapitola: Skutočná sila	154
13. kapitola: Nedoriešený konflikt	160
14. kapitola: Pravda	165
15. kapitola: Preteky	171
16. kapitola: Severín	177
Epilóg	184

Requier

(I. část)

Prológ

Uprostred nízkych zelených kopcov riedko porastených stromami, rozľahlých pastvín posiatych poľnými kvetmi a utešených polí napájaných riečkou Seletou ležala malá dedina Anodeja. Čo do rozlohy nebola veľká, ale aj tak patrila k najväčším v okolí. Na nevysokom kopci uprostred nej stál malý, ale umne vystavaný hrad. Jeho štvorcovú základňu tvorili dve o seba priliehajúce hradby prepojené malou trojposchodovou vežičkou. Oproti hradbám stáli dve obytné budovy, medzi ktorými sa vypínala hlavná päťposchodová veža. O ňu sa jednou stenou opierala strážna bašta, siahajúca až po tretie poschodie, a vedľa nej bol umiestnený hlavný vstup do hradu. K nemu sa dalo dostať po približne štyridsať metrov dlhom drevenom schodisku – od vonkajšieho opevnenia. Tento hrad niesol názov Anodej.

Od skorého rána v ňom vládol čulý ruch. Šľachtici aj prostý ľud sa schádzali už celé dva týždne kvôli významnej udalosti, ktorá mala navždy zmeniť ich životy. Dnes bol totiž deň korunovácie.

Všetci sa ešte veľmi dobre pamätali na nikdy nekončiace boje o zásoby a územie s okolitými mestskými štátikmi a zbojníckymi družinami, v ktorých sa ich malá krajina zmietala. Až spojenectvom rodov a následnou krvavou vojnou sa podarilo nastoliť vratký poriadok a dnes mala korunovácia spečatiť toto spojenectvo a natrvalo zaistiť ich zemi mier.

Keď bolo slnko najvyššie, všetci poprední obyvatelia krajiny zasadli v jednej z najväčších siení hradu. Po tom, čo sa uvelebili na laviciach, prišiel medzi nich kňaz. Oblečený bol v tradičnom bledom habite,

cez ktorý mal prehodený slávnostný biely plášť vyšívaný červenou a zlatou niťou. Stal si doprostred siene a zvolal:

„Veľactení šľachtici, rytieri aj zeman! Všetci sme sa tu zišli, aby sme si zvolili svojho kráľa. Preto sa pýtam: Je to vaša slobodná voľba?“

Nato všetci zborovo zvolali:

„Áno, je!“

„Teda koho chcete mať za kráľa? Komu spomedzi seba najviac dôverujete?“

Nastal tlmený hovor a dohadovanie sa, no po chvíli vstal jeden zo šľachticov a súčasne aj jeden zo zakladateľov spojenectva, zdvihnutou rukou si vyžiadal ticho, a keď dav zmlkol, prehovoril: „Je tu mnoho ľudí, ktorým dôverujeme a ktorých si vážime, ale nikto z nás si túto poctu nezaslúži viac ako náš generál Requier!“

Všetci prikyvovali a kňaz prehlásil:

„Nech teda predstúpi ten, kto bol menovaný, a povie, či sa chce stať kráľom!“

Zo zadných radov sa do popredia pretlačil muž a smelo si zastal vedľa kňaza.

„Ja som Requier a ponuku prijímam!“

Generál nepatril k vysokým mužom, no z jeho dobre stavanej postavy sa dala tušiť chrabrosť a sila. Svedčili o tom široké plecia, šlachovité telo a celkové držanie tela, ktoré naznačovali, že ide o bojovníka zvyknutého na tvrdé podmienky bojiska, nie o uhladeného diplomata. Tento zhruba štyridsiatnik nemal na opálenej a vetrom ošľahanej tvári ani len náznak vrások a v havraních vlasoch, padajúcich mu na krk, ešte ani jedinú šedinu. V tvári s ostrými črtami sa mu skveli hlboké hnedé oči, ktoré boli neustále v strehu a vzbudzovali rešpekt. Vážnosť jeho tváre podčiarkovali aj dlhšie fúzy a strnisko niekoľko dní neholenej brady. Odetý bol v obnosenej tmavozelenej tunike opásanej širokým opaskom, na ktorom visel krátky meč, a v plátenných nohaviciach rovnakej farby ako tunika, zakasaných vo vysokých jazdeckých čižmách. Hlavu mal obnaženú a na pleciah hnedý plášť.

Kňaz pokynul dvom chlapcom, ktorí mali tú česť pri obrade posluhovať, a tí doniesli korunovačné klenoty. Requierovi zhodili z pliec jeho obdrtý hnedý plášť, navliekli mu na hrud' pozlátený pancier, opásali ho novou zbraňou, ktorou bol dlhý meč, a okolo pliec mu pripli hermelínový plášť.

Potom si sadol na vysoký stolec a kňaz pristúpil k samotnému obradu:

„Veľactené panstvo, dnes sme sa zišli, aby sme si zvolili kráľa našej zeme. Keďže ste bez dlhých okolok spomedzi seba vybrali toho najpovolanejšieho, pristúpme k jeho korunovácii. Generál Requier, pýtam sa ťa, či chceš vládnuť tomuto ľudu?“

„Áno, bude mi čťou!“ vyriekol generál rázne vojensky.

„Budeš konať spravodlivo a každému vymeriaš bez rozdielu?“

Generál odvetil:

„Nech je ďaleko odo mňa skutočnosť, ak by som nameral inak brať ako cudzincovi a inak priateľovi ako nepriateľovi. Tak prisahám na svoj meč a na česť svojho rodu!“

Kňaz pokynul jednému z chlapcov, aby priniesol pozlátenú nádobu, a podišiel k Requierovi.

„Buď teda pomazaný týmto svätým olejom!“ Zľahka namočil ukazovák a prostredník pravej ruky do oleja a prešiel nimi kráľovi po čele zľava doprava. Potom vzal z rúk druhého chlapca trblietavú korunu z rýdzeho zlata s ôsmimi ostňami v tvare listov, ktoré boli vykladané rubínmi a ametystmi. Sedem ostňov bolo pätnásťcentimetrových a ôsmy nad čelom mal na výšku celých dvadsať. Koruna bola zhotovená len nedávno a každý rod na ňu prispel či už drahokamom alebo kúskami zlata. Zdvihol ju do výšky a slávnostne predniesol:

„Requier Prvý, korunujem ťa za kráľa ľudu anodejského!“ Položil mu ju na hlavu, ustúpil dva kroky a mocným hlasom zvolal: *„Češť a sláva kráľovi na večné veky!“*

Nato prítomní v sále povstali a prevolávali Requierovi na slávu. Tak za nadšeného jasotu a potlesku v ten pamätný deň vzniklo

kráľovstvo Anodej, v ktorom slobodne vládol rod Requierovcov, a to viac ako dvetisíc rokov. Ale ak je pravda, že nielen všetko zlé, ale aj dobré má svoj koniec, potom toto kráľovstvo bolo rovnako odsúdené na zánik – či už skôr alebo neskôr.

A práve k tomu došlo v dvetisícdeväťdesiatom šiestom roku vlády rodu Requierskeho.

1. kapitola:

Dedičstvo

Mohutné zaklopanie vytrhlo mladého šľachtica Wilhelma Requiera zo spánku. Nevedel, ako dlho spal, no slnko už bolo vysoko.

„Toto sa mi stane vždy, keď zaspím nad knihou,“ postťažoval sa sám sebe.

„Klep! Klep! Klep!“ ozvalo sa znovu.

„Kto je?“ opýtal sa mladík mrzuto.

„Ja. Váš otec vás chce vidieť.“

„Dobre, oznám mu, že hneď prídem! Rozumieš?“

„Rozumiem, môj pane. Už aj idem!“ zahlásil sluha a odišiel. Wilhelm vstal pomaly z postele, vrátil knihu do svojej osobnej knižničky, obliekol sa, na opasok si zavesil meč – rytier predsa nikdy nechodí von neozbrojený –, a vydal sa za kráľom.

Za ten čas zašiel sluha za druhým bratom, Štefanom Requierom. Nenašiel ho v izbe, ale v dedine, ako práve pomáha postaviť vyvrátený voz.

„Pane, váš otec vás očakáva,“ oznámil mu.

„Dobre, už aj idem!“ odvetil kráľovič Štefan a pobral sa za sluhom.

Trónna sieň nebola veľká. Mala sotva šesť metrov na dĺžku, sedem na šírku a zadnú časť zaoberoval múr veže. Nad ňou sa klenul drevený strop, z ktorého visel honosný vyrezávaný luster. Po bokoch miest-

nosti stáli po dva rady lavíc obrátených do stredu, kde bol prestretý zelený koberec – na jednej strane končiaci pri dverách a na druhej pod trónom. Sedáciu časť aj operadlo nízkeho, vyrezávaného trónu z jaseňového dreva pokrývali kožušiny s vyšitým erbom. Nad trónom, ako aj za lavicami sa nachádzali zelené priesvitné vykladané vitrážové okná s obrazmi jazdcov a zveri. Po bokoch okien, za trónom, viseli dve vlajky. Boli zelené, so žltým pásom v strede vedúcim zhora nadol a s tmavozeleno lemovaným žltým kosoštvorcem, v ktorom sa skrúcal zelený drak s dvoma hlavami – jednou na krku a druhou oproti na chvoste, prebodnutý čiernym mečom.

Na tróne sedel kráľ. Vysoký, chudý a s bielymi vlasmi, ktoré mu lemovali zvráskavenú tvár. Odetý bol v hnedých nohaviciach zakašaných do čiernych jazdeckých čižiem a v zelenej tunike, na ktorej sa mu v tieni mohutnej bielej brady matne leskol pozlátený pancier. Na hlave sa mu skvela koruna ako slnko uprostred bielych mrakov.

A práve ona bola príčinou pádu celého kráľovstva, nakoľko sa kráľ rozhodol, že už je načase, aby spomedzi svojich dvoch synov vyberal následníka trónu.

Dvere miestnosti sa otvorili a dnu vstúpili traja muži. Prvým z nich bol sluha. Nízky, zavalitý, odhadom tridsiatnik s hnedými vlasmi a modrými očami. Oblečený bol v jednoduchej plátennej tunike s ozdobným golierom. Hneď po príchode sa hlboko uklonil a ustúpil bokom.

Kráľovskí synovia sa na seba ani zďaleka nepodobali. Starší (mohol mať niečo krátko po dvadsiatke) bol vysokej postavy so širokými plecami a na rukách a nohách sa mu pod čiernou látkou rysovali výrazné svaly. Na plecía mu padali husté havranie vlasy, z chudej strohej tváre sa mu chladne blýskali hnedé oči a pod nimi sa krčil jemne zahnutý orlí nos, akoby zahniezdený v čiernych fúzoch. Jeho čierna ľahká zbroj si za tých pár rokov, čo ju nosil, vytrpela svoje a kroky, držanie tela a rýchle trhané pohyby jej majiteľa jasne napovedali, že to ani zďaleka nebolo všetko.

Popri ňom sa mladší brat (ešte ani nie dvadsaťročný) javil nízky, útlý a zraniteľný. Z jemnej, do hladka oholenej tváre lemovanej plavými vlasmi vystupovali nevinné modré oči, ktorými sa díval na svet. Zahalený bol do svetlomodrého pláštá, spod ktorého mu vyčnievali biela tunika a nohavice.

Keď vstúpili, starší si stal do pozoru a pozdravil položením pravej ruky krížom cez hrud' na ľavé plece, no ďalej neráčil ani len sklopit' zrak. Mladší z bratov sa jemne uklonil a ticho čakal na prijatie.

Kráľ vstal z trónu.

„Synovia moji!“ Jeho hlas znel mlado a zvučne. „Som už starý a koruna ma dlho ťaží na hlave.“

„Otče, ale veď ty máš ešte veľa rokov života pred sebou!“ namietol Wilhelm Requier, no kráľ len zavrteľ hlavou.

„Možno, ale chcem určiť svojho nasledovníka.“

„A čo chceš určovať? Veď prvorodený som ja!“

Na to sa už kráľ rozčúľil.

„Wilhelm, nedohovoril som! Mne nejde o to, aby bol na tróne prvorodený! Mám dvoch synov a na trón po mne nastúpi ten, ktorý sa bude vedieť lepšie postarať o kráľovstvo!“

Wilhelm o krok ustúpil a úlisne odpovedal:

„A ako to chceš zistiť?“

Kráľ pokynul rukou, aby si obaja sadli.

„Ako chcem zistiť, kto z vás bude lepší vládca? Jednoducho. Pri-delím každému z vás po jednej štvrtine armády, rozdám po jednej desatine pokladu a dám vám šesť mesiacov na to, aby ste dokázali, že sa dokážete postarať o kráľovstvo.“

2. kapitola:

Skúška

Ešte toho dňa si Štefan Requier vzal svoju čiastku peňazí a aj s prideleným mužstvom sa vybral do dediny.

Ako si vykračoval, uvidel koscov a zberačov poberajúcich sa na žatvu.

„Dobré ráno!“ pozdravil. „Kamže idete?“

„Obilie dozrelo, kráľovič, tak sa zberáme na žatvu,“ odvetil najstarší z chlapov.

„A je vás dost? Nepotrebuje pomôcť?“

„Nuž, kráľovič, pri žatve je každá ruka dobrá,“ odvetil ďalší, síce mladší, ale bohatší, takže zrejme išlo o hospodára.

„No a ja by som vám nemohol nejako pomôcť?“ spýtal sa Štefan Requier.

Sedliak sa začal vyhovárať, že pole nie je veľké a že šľachtic si nemá špiniť ruky pri žatve, ale napokon po dlhšom prehovaraní ustúpil.

Do práce sa okrem princa Štefana dalo i dvadsať vojakov, ktorí mu robili sprievod. Robota im šla od ruky, a tak, ani sa nenazdali, mali pole skosené a pokračovali na susednom. O pár dní, keď bolo všetko obilie v kráľovstve zožaté, navozili ho furmani na námestie, kde ho vymlátili. Keď bolo po žatvách, Štefan Requier sa aj so svojím mužstvom pustil do sušenia sena.

Dedinčania si mladého kráľoviča rýchlo obľúbili a v sobotu, keď bolo všetko nevyhnutné porobené, vystrojil richtár hostinu na jeho počesť. Neprešiel ani mesiac a z podhradia sa vytratila väčšina sporov, ktoré by obyčajne skončili až pri kráľovi, nakoľko mladý kráľovič bol bystrý a mal takmer nadľudskú schopnosť vcítiť sa do druhých a hľadať kompromisy.

Zatiaľ čo sa Štefan usiloval o dobro v kráľovstve, jeho brat Wilhelm zozbieral okrem prideleného vojska ešte ďalších tristo mužov a narýchlo si z nich vycvičil vlastnú profesionálnu armádu.

Jedno ráno sa vybraných dvestopäťdesiat chlapcov presunulo na útesy priesmyku pri severných hraniciach. Stratégiu tohto útoku dôkladne prebrali a teraz len čakali na povel. Severskí nájazdníci boli síce niekoľko rokov po porážke, ibaže sa ich nikdy nepodarilo úplne zničiť, a teraz, keď začali svoje vojská zhromažďovať na hraniciach, začínalo byť každému jasné, že odvetná vojna s Anodejom sa blíži. Keďže sa však Wilhelm rozhodol, že jeho kráľovstvo nikto nikdy ohrozovať nebude, prišiel sem, aby túto hrozbu navždy umlčal.

„Tých ale je, však?“ veselo sa spýtal Wilhelm vyzvedača.

„Uf! Pane, zľakol som sa vás!“ vyletelo z chlapíka hneď, ako rozpoznal Wilhelmovu tvár.

„Čo tu toľko robíš? V tábore ťa už mali za mŕtveho!“ osopil sa naňho princ naoko nahnevaným hlasom.

„Veľmi sa ospravedlňujem, pane, počítal som ich,“ vyjachtal zo seba zaskočený vyzvedač.

„A koľko ich teda je?“ zatiahol Wilhelm, aby sa uistil, že ho vyzvedač neklame.

„Aspoň osemsto, no nestihol som napočítať viac.“ Vyzvedač bol stále nesvoj a okrem toho vedel, že nepriateľ je v značne početnej prevahe.

„Tak kde je problém? Nás je päťsto a aj keby ich bolo dvetisíc, porazili by sme ich!“ povedal princ takmer so smiechom a dodal: „Bež do tábora, nech obídu vojsko z juhu a zaútočia mu na ľavé krídlo! Ja zatiaľ povediem svojou osobnú stráž na čelo a zväbim ich do pasce.“